

Arrest

nr. 154 165 van 8 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 25 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 20 september 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 21 september 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 29 januari 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 27 april 2010 (RvV 27 april 2010, nr. 42 501).

1.3. Verzoekster diende op 15 juli 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid trof op 10 september 2010 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag ontvankelijk werd verklaard.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid trof op 20 september 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid trof op 28 september 2011 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.7. Verzoekster diende op 12 oktober 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 22 maart 2013 beslissingen waarbij enerzijds de in punt 1.7 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en waarbij anderzijds aan verzoekster bevel werd gegeven het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.9. Verzoekster trad op 8 november 2014 te leper in het huwelijk met haar Belgische partner.

1.10. Verzoekster diende op 26 november 2014 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter).

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 22 mei 2015 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 26 mei 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.11.2014 werd ingediend door:

Naam: H.(...)

Voornaam: J.(...)

Nationaliteit: Kameroen

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1 ° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen (...)'

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon rekeninguittreksels met inkomsten voor de maand oktober (Belfius) voor. Uit deze rekeninguittreksels blijken volgende inkomsten:

- pensioen vanwege de RVP (Rijksdienst voor Pensioenen) (€1191,07)

- uitkering vanwege de FOD Sociale Zekerheid: uit de mededeling blijkt dat het gaat om een IVT/IT-bedrag (een inkomensvervangende tegemoetkoming / een integratietegemoetkoming). Echter, de integratietegemoetkoming kan beschouwd worden als een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel. Dit bedrag wordt specifiek uitgekeerd om te voorzien in de bijkomende kosten verbonden aan de handicap van de ontvanger ervan. Het kan dus bezwaarlijk aangewend worden om betrokkene ten laste te nemen. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon wordt dan ook enkel rekening gehouden met de inkomensvervangende tegemoetkoming. Gezien de exacte samenstelling van deze uitkering niet blijkt uit het voorgelegde rekeninguittreksel, heeft onze dienst geen zicht op het bedrag van het aandeel van de inkomensvervangende tegemoetkoming. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon kan enkel rekening gehouden worden met het maandelijks pensioenbedrag.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn. Immers, het inkomen van de Belgische referentiepersoon ligt lager dan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Overwegende dat de armoederisicogrens voor een koppel €1500 bedraagt, het inkomen van de referentiepersoon voor hem alleen al hier ver onder ligt, en rekening houdend met de maandelijks te betalen vaste kosten, de variabele kosten van het dagelijkse leven en met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoefteanalyse dat dit bedrag veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: *legaal verblijf in België is verstreken.*"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster stelt het volgende in haar middel:

"Als een beroep ingesteld wordt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig art. 39/2 § 2 van de Vreemdelingenwet - zoals in casu - , komt het aan de Raad toe, in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de overheid die de bestreden beslissing genomen heeft, bij de beoordeling van de aanvraag uitgegaan is van juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit gekomen is.

2. De bestreden beslissing stelt :

'(...)'

3. Art. 40ter Vreemdelingenwet stelt :

'(...)'

4. De integratietegemoetkoming wordt, overeenkomstig art. 2 van de Wet van 27 februari 1987, toegekend aan de persoon met een handicap van wie een gebrek aan of een vermindering van zelfredzaamheid is vastgesteld.

In art. 40ter Vreemdelingenwet staat negens te lezen dat er geen rekening zou mogen gehouden worden met een integratietegemoetkoming.

Dit wetsartikel stelt dat er geen rekening mag worden gehouden met 'de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen'.

De wet spreekt duidelijk van de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, en niet de aanvullende bijstandsstelsels, waaronder het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen. Er wordt dus limitatief melding gemaakt van de vormen van aanvullende bijstandsstelsels, nl. het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen.

5. De D.V.Z. probeert nog aan te tonen dat er geen rekening zou mogen gehouden worden met een integratietegemoetkoming, door te stellen dat deze tegemoetkoming enkel uitgekeerd wordt om te voorzien in de bijkomende kosten van de handicap, en dus niet kan aangewend worden om de

aanvrager van de gezinshereniging te steunen : dit is een totaal asociale gedachtengang die in hoofde van een overheid eerder laakbaar overkomt .....

Zoals de RvV. reeds aangenomen heeft, dient er niet enkel met de wettelijke voorwaarden rekening gehouden te worden, maar ook met de belangen van het gezin (RvV, arrest nr. 74.258 dd. 31 januari 2012, blz. 8 en 9). De bestreden beslissing houdt bijgevolg eveneens een schending in van art. 8 EVRM.

Verzoekster verwijst naar het sociaal verslag van Mw. Marina Vandecasteele, maatschappelijk assistente van het O.C.M.W. Ieper, dd. 3 juli 2014 (stuk 3), dat als overtuigingsstuk bij de oorspronkelijke aanvraag gevoegd was en waarvan de D.V.Z.

dus kennis had. Verzoekster verwijst uitdrukkelijk naar dit omstandig verslag waarvan de inhoud hier brevittatis causa niet hernomen wordt. Verzoekster wenst enkel erop te wijzen

dat uit dit verslag overduidelijk blijkt dat de zorgen die verzoekster aan haar echtgenoot wijdt, tot gevolg hebben dat de diverse diensten die voordien aan huis bij hem hoefden te komen

- verpleging, psychiatrische thuiszorg, poetshulp, gezinshulp - in de nieuwe omstandigheden overbodig geworden zijn. Indien de D.V.Z. in harde euro's wil rekenen, dient vastgesteld te worden dat de kosten die de maatschappij aan de echtgenoot van verzoekster diende te besteden, sterk herleid werden."

2.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225 875).

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.4. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen als haar juridische grondslag. Dit artikel van het vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

De beslissing maakt eveneens melding van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. In dit artikel wordt onder andere het volgende gesteld:

"(...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.
(...)"

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekster ter gelegenheid van haar aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) werd gevraagd "om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 26.02.2015 (dag/maand/jaar), de volgende documenten over te leggen: ziektekostenverzekering voor beiden, bewijs van inkomsten van de Belg, bewijs van voldoende huisvesting". Verzoekster legde een bewijs van aansluiting bij de Christelijke Mutualiteit, afschriften van bankuittreksels van een 'classic-rekening' bij Belfius die betrekking hebben op de periode van 6 oktober tot 3 november 2014 en een huurovereenkomst neer.

2.6. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde op basis van de neergelegde rekeninguittreksels vast dat de Belgische referentiepersoon als bestaansmiddelen een "pensioen vanwege de RVP (Rijksdienst voor Pensioenen) (€1191,07)" en een "uitkering vanwege de FOD Sociale Zekerheid" aantoonde. Specifiek met betrekking tot de uitkering constateert de gemachtigde van de staatssecretaris dat "uit de mededeling blijkt dat het gaat om een IVT/IT-bedrag (een inkomensvervangende tegemoetkoming / een integratietegemoetkoming). Echter, de integratietegemoetkoming kan beschouwd worden als een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel. Dit bedrag wordt specifiek uitgekeerd om te voorzien in de bijkomende kosten verbonden aan de handicap van de ontvanger ervan. Het kan dus bezwaarlijk aangewend worden om betrokkene ten laste te nemen. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon wordt dan ook enkel rekening gehouden met de inkomensvervangende tegemoetkoming. Gezien de exacte samenstelling van deze uitkering niet blijkt uit het voorgelegde rekeninguittreksel, heeft onze dienst geen zicht op het bedrag van het aandeel van de inkomensvervangende tegemoetkoming". Aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat de integratietegemoetkoming dient te worden beschouwd als middelen die verkregen worden uit de 'aanvullende bijstandsstelsels' en niet kan worden ingeschat hoe groot dit aandeel is, wordt enkel het pensioenbedrag in aanmerking genomen, dat niet voldoet aan de vereiste uit de wet dat "de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie".

2.7. In haar middel stelt verzoekster in wezen dat de tegemoetkomingen *in casu* wel degelijk in aanmerking dienen te worden genomen als bestaansmiddelen omdat artikel 40ter van de vreemdelingenwet volgens haar een limitatieve opsomming maakt van de 'aanvullende bijstandsstelsels', met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen.

2.8. De Raad merkt echter op dat in artikel 40ter, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet wordt gesteld dat "middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen" niet in aanmerking worden genomen, waardoor de opsomming alvast niet beperkt blijft tot het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen zoals verzoekster beweert. De Raad wijst erop dat de opsomming uit dit wetsartikel louter omwille van het gebruik van de termen "met name" niet automatisch als limitatief kan worden beschouwd. Uit de parlementaire werkzaamheden die voorafgaan aan de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging, die worden besproken in het arrest van het Grondwettelijk Hof waarin artikel 9 van voormelde wet, dat de invoering van de bestaansmiddelenvereiste voorzag, in het geding was, blijkt dat deze vereiste gestoeld is op "de noodzaak (...) om de voorwaarden voor gezinshereniging bij te sturen teneinde te voorkomen dat de gezinsleden die zich in België komen vestigen, ten laste vallen van de overheid" (GwH, 26 september 2013, nr. 123/2013, r.o. B.1.4). Gelet op deze ratio legis dient de opsomming uit artikel 40ter, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet niet als strikt exhaustief te worden opgevat en kan het bestuur de bedragen die in het kader van de sociale bijstand aan de referentiepersoon worden uitgekeerd, buiten beschouwing laten bij de beoordeling van de bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

2.9. Het systeem van sociale bescherming in België bestaat enerzijds uit de 7 takken van de 'klassieke sociale zekerheid', waaronder de werkloosheid, het pensioen en de gezinsbijslagen en anderzijds uit de zogeheten residuaire stelsels die tot de 'sociale bijstand' (of maatschappelijke dienstverlening) behoren (<http://www.socialsecurity.fgov.be/nl/over-de-fod/sociale-zekerheid-kort/sociale-zekerheid-kort.htm>). De sociale bijstand is geen verzekeringsstelsel, maar wordt gefinancierd door de federale overheid. Uit wat

hierboven werd gesteld, dient te worden geconcludeerd dat uitkeringen uit deze residuaire stelsels, zoals het leefloon, de inkomensgarantie voor ouderen, de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden, de gewaarborgde gezinsbijslag en de tegemoetkoming aan gehandicapte personen (<http://www.handicap.fgov.be/nl/taxonomy/term/1/home>), rechtsgeldig kunnen worden gekwalificeerd als “middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels” zoals bedoeld in artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

2.10. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de storting door de FOD Sociale zekerheid op de Belfius-rekening van de referentiepersoon dan ook terecht overwogen dat “de integratietegemoetkoming kan beschouwd worden als een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel. Dit bedrag wordt specifiek uitgekeerd om te voorzien in de bijkomende kosten verbonden aan de handicap van de ontvanger ervan. Het kan dus bezwaarlijk aangewend worden om betrokkene ten laste te nemen. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon wordt dan ook enkel rekening gehouden met de inkomensvervangende tegemoetkoming. Gezien de exacte samenstelling van deze uitkering niet blijkt uit het voorgelegde rekeninguittreksel, heeft onze dienst geen zicht op het bedrag van het aandeel van de inkomensvervangende tegemoetkoming. (...) Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon kan enkel rekening gehouden worden met het maandelijkse pensioenbedrag.” Verzoekster betoogt in haar middel dat deze overweging “een totaal asociale gedachtengang” uitmaakt, maar zij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door in zijn beslissing te wijzen op de finaliteit van de integratietegemoetkoming en te concluderen dat deze niet kan worden aangewend om de betrokken vreemdeling ten laste te nemen, waardoor deze tegemoetkoming niet in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Terloops dient te worden aangestipt dat de gemachtigde van de staatssecretaris blijkens de bestreden beslissing de inkomensvervangende tegemoetkoming wel in aanmerking wenste te nemen indien de hoogte van dit bedrag gekend zou zijn, waardoor de insinuaties van verzoekster minstens gedeeltelijk worden ontkracht.

2.11. Waar verzoekster in haar middel verwijst naar een sociaal verslag van een maatschappelijk werkster van het OCMW van Ieper van 3 juli 2014 dient te worden aangestipt dat dit stuk niet als bijlage bij het verzoekschrift werd gevoegd en evenmin in het administratief dossier kan worden aangetroffen. Verzoekster kan dus onmogelijk worden gevolgd waar zij poneert dat dit stuk bij de oorspronkelijke aanvraag was gevoegd en dat de verwerende partij hiervan kennis zou hebben gehad. De Raad kan geen acht slaan op de argumenten die verzoekster uit dit verslag puurt, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2 982 (c)).

2.12. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoekster te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, *Gül t. Zwitserland*, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Om te bepalen of er een inmenging in het recht op gezinsleven heeft plaatsgevonden moet er gekeken worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, of dat het gaat om de weigering van voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan is er geen sprake van inmenging en moet er gekeken worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven (EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, *Ahmut v. the Netherlands*). *In casu*

is er geen sprake van de weigering van een voortgezet verblijf. De beantwoording van de vraag of er dan *in casu* sprake is van een positieve verplichting leidt tot een belangenafweging. Aan de hand van de 'fair balance'-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. In het arrest "*Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. The Netherlands*" (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99) heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekster (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie,...

2.13. *In casu* gaat het om een eerste toelating aangezien het gaat om een beslissing waarbij het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd. Verzoekster stelt in haar middel summier dat niet enkel met de wettelijke voorwaarden rekening dient te worden gehouden, maar ook met de belangen van het gezin. Zij blijft echter volstrekt in gebreke om concreet toe te lichten op welke wijze de beslissing het belang van het gezin zou schaden en welke factoren haar gezinsleven in België zouden doen doorwegen op het belang van de overheid dat er te dezen in bestaat de sociale zekerheid van het Rijk te vrijwaren. Het aanvoeren van een verdedigbare grief houdt meer in dan het louter vermelden van een verdragsartikel.

2.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het redelijkheidsbeginsel. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN